

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KVĚTINOVÁ DÍVKA A STROM PRAVDY

Brystal probrala silná květinová vůně. Pootevřela oči, aby se rozhlédla, co ji způsobuje, neviděla ale nic než žlutou barvu, ať se podívala, kam chtěla. Čekala, až si oči zvyknou, barva se ztratí a objeví se něco, co by poznala. Nestalo se nic – všude kolem byla pořád žlutá a nic než žlutá. Brystal ležela na něčem velmi měkkém, nevěděla však, kde je a jak se tam dostala.

Vzpomněla si na pocit pádu... vzpomněla si, jak se těžko dýchalo, jak se jí vzduch hnal kolem tváře... vzpomněla si, jak sahal po něčem, co padalo vedle ní... vzpomněla si, jak se dotkla hůlky špičkami prstů... a vzpomněla si, jak zoufale ji potřebovala...

Brystal zalapala po dechu a posadila se, protože se jí vzpomínka vybavila konečně celá. Rozpomněla se, jak se spolužáky prchali před trolly a skřety, jak při přechodu mostu Lemon upustil potlačující plaketu, a co bylo nejhorší, jak se řítili ke skalnatému dnu soutěsky. Nepřistála však na tvrdé zemi, jak se bála – její pád zastavila obrovská žlutá růže.

Brystal se zvedla a vyhlédla ven mezi mohutnými okvětními plátky. Zjistila, že je uprostřed kouzelné zahrady. Kam se podívala, spatřila květiny, houby, keře a další rostliny velké jako domy. Její spolužáci také napadali do zahrady a zachytily je obří květiny – a stejně jako Brystal při dopadu všichni ztratili vědomí. Smaragdina ležela ve vysokánském fialovém tulipánu a Lucy se houpala na obří růžové lilii. Lemon ležel ve velikém červeném karafiátu, teď zčásti spáleném chlapcovými plameny. Klementina a Blankyta byly stále ještě zamotané v trollí síti, naštěstí ale obě zabrzdlila slunečnice.

„Jste všichni živí?“ zavolala na ně Brystal.

Spolužáci jeden po druhém zasténali a začali přicházet k sobě. Mnuli si hlavy, protahovali končetiny a užasle se rozhlíželi.

„Tak tedy na takhle příšerném místě jsem se ještě neprobrala nikdy,“ prohlásila Lucy.

„Kde to jsme?“ zeptala se Smaragdina.

„V nějaké veliké zahradě,“ odpověděla Brystal.

„Ale jak jsme se sem dostali?“ nechápal Lemon.

Všichni vzhledli a viděli, že soutěska je stále ještě nad nimi. Co však bylo ale zvláštní, zahrada byla *pod* skalnatým dnem soutěsky, které ji překrývalo jako průhledná střecha.

„To dno soutěsky musela být magická překážka,“ uvažovala nahlas Klementina. „Něco jako živý plot kolem akademie. Muse-li jsme spadnout do jiného magického sídla!“

Spolužáci opatrně slezli z obřích květin a rozhlíželi se po tom podivném okolí. Lemon objevil na sedmikrásce svou potlačující plaketu a rychle si ji pověsil kolem krku. Brystal pátrala v zahradě

